

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 maja 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. (znak (...)) przyznał S. F. jednorazowe odszkodowanie z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu, będącego następstwem wypadku podczas wykonywania pozarolniczej działalności gospodarczej z dnia 4 października 2016 roku, za ustalony przez Komisję Lekarską 10% uszczerbek na zdrowiu, w wysokości 9.840 złotych (984,00 zł za każdy procent).

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 października 2021 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie X U upr 554/20 na skutek odwołania S. F. od powyższej decyzji: oddalił odwołanie (pkt 1) , zasądził koszty pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu (pkt 2).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 4 października 2016 roku wnioskodawca na hali produkcyjnej firmy (...) wykonując prace techniczne spadł z drabiny. Na miejsce wypadku wezwano pogotowie ratunkowe.

W szpitalu u wnioskodawcy rozpoznano uraz głowy z krótkotrwałą utratą przytomności, uraz kręgosłupa szyjnego i uraz prawego barku. Wnioskodawca przebywał w szpitalu do 6 października 2016 roku. Zastosowano leczenie zachowawcze, szyję unieruchomiono w kołnierzu ortopedycznym typu S. na 2 tygodnie.

W dniu 17 października 2016 roku w wykonanym badaniu USG prawego stawu barkowego stwierdzono całkowite zerwanie ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego, częściowe uszkodzenie ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego, częściowe uszkodzenie ścięgna mięśnia podłopatkowego, płyn w stawie barkowym i kaletkach okołobarkowych.

W dniach 25 – 27 lipca 2018 roku wnioskodawca przebywał w Klinice (...) w szpitalu (...). Rozpoznano uszkodzenie stożka rotatorów prawego barku. W dniu 26 lipca 2018 roku dokonano artroskopowej rekonstrukcji uszkodzenia w użyciu 2 kotwic.

Wnioskodawca skarży się na bóle w okolicy prawego barku, ma trudności w wysokim unoszeniu prawej kończyny górnej, dotykaniu głowy. Dolegliwości nasilają się przy wysiłku. Wnioskodawca unika przenoszenia cięższych przedmiotów. Odczuwa także bóle odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. Odwołujący się przed wypadkiem miał sprawną górną kończynę.

Biegły ortopeda stwierdził u wnioskodawcy widoczne dobrze wygojone niewielkie blizny po artroskopowej operacji prawego barku. Ruchy rotacji zewnętrznej prawego ramienia są ograniczone ok. 10°, ruchy rotacji wewnętrznej prawego ramienia są ograniczone o ok. 30° w porównaniu z kończyną symetryczną. Badanie ruchów wywołuje umiarkowany ból. Ruchy prostowania i zginania prawego ramienia pozostają w granicach normy i porównywalne z kończyną symetryczną. Poza tym stwierdzono prawidłowy i symetryczny zakres ruchomości stawów kończyn górnych. Odległość (podbródek – mostek) pm = 0 cm, odległość (palce – podłoga) pp = 20 cm. W czasie ucisku okolicy wyrostków kolczystych kręgow nie pojawia się ból. Chód badanego jest sprawny.

Wnioskodawca w wyniku wypadku w dniu 4 października 2016 roku w zakresie narządów ruchu doznał urazu kręgosłupa szyjnego i urazu prawego barku z uszkodzeniem tzw. stożka rotatorów w postaci całkowitego zerwania ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego, częściowego uszkodzenia ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego, częściowego uszkodzenia ścięgna mięśnia podłopatkowego. Ponadto, rozpoznano, u odwołującego się, zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu kolanowego, stan po uszkodzeniu łąkotek i artroskopiach tego stawu, zmiany zwyrodnieniowo – zniekształcające kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego. Obecnie, po artroskopii prawego barku, wykonanej w lipcu 2018 roku i postępowaniu usprawniającym pozostają blizny, ograniczenie ruchomości prawego stawu barkowego, zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności.

W ocenie biegłego ortopedy, uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy, na skutek obrażeń doznanych w dniu 4 października 2016 roku, w zakresie narządów ruchu jest stały i wynosi 10 % wg poz. 104 tabeli.

W badaniu neurologicznym, nie stwierdzono nieprawidłowości. Biegły neurolog rozpoznał, u wnioskodawcy, przebyty uraz ogólny z urazem głowy i wstrząśnieniem mózgu (utrata przytomności) w dniu 4 października 2016 roku, przebyty uraz kręgosłupa, w wyniku wypadku z dnia 4 października 2016 roku oraz następstwa ortopedyczne, wymienione w opinii biegłego ortopedy.

Z neurologicznego punktu widzenia, zgłaszane dolegliwości bólowe kręgosłupa, są na tyle krótkotrwałe, iż nie dawały podstawy do orzekania długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W związku z tym nie doszło do powstania długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu z powodów neurologicznych.

W dniu 14 stycznia 2020 roku wnioskodawca złożył wniosek o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku z dnia 4 października 2016 roku.

Lekarz Orzecznik ZUS ustalił 10 % stały uszczerbek na zdrowiu, spowodowany skutkami wypadku przy działalności gospodarczej z dnia 4 października 2016 roku.

Orzeczeniem z dnia 22 maja 2020 roku, Komisja Lekarska ZUS przyznała S. F. 10% stałego uszczerbku na zdrowiu według punktu 104 tabeli (ograniczenie ruchomości prawego barku po doznanym urazie prawego barku z uszkodzeniem stożka rotatorów leczonym operacyjnie).

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie opinii biegłych z zakresu ortopedii oraz neurologii.

Przedstawione opinie nie dały podstaw do podważenia stanowiska organu rentowego, przy czym biegły neurolog wskazał, że w ogóle nie stwierdza się uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy związanego z wypadkiem z dnia 4 października 2016 roku. Biegły wskazał, iż wszystkie konsekwencje wypadku zostały ocenione przez biegłego ortopeda, jako schorzenia o charakterze ortopedycznym.

Wnioskodawca zakwestionował obie sporządzone w sprawie opinie. Co do opinii biegłego ortopedy – odwołujący się w zasadzie powielił argumentację zaprezentowaną w poprzednich pismach procesowych, zwracając szczególną uwagę na przyczynę wypadku oraz dolegliwości związane z wykonanymi zabiegami artroskopii. Żadnych innych merytorycznych zarzutów nie przedstawiono.

W zakresie opinii biegłego neurologa, wskazano, że opinia została sporządzona w oparciu o dokumentację medyczną, która w ocenie odwołującego jest nieprawdziwa i niezgodna z rzeczywistym stanem faktycznym. Ponadto powielono argumentację zawartą w zastrzeżeniach do opinii biegłego ortopedy.

Organ rentowy nie wnosił zastrzeżeń do żadnej z opinii.

Żadna ze stron nie wносиła o powołanie innych biegłych, jak również nie wносиła o sporządzenie opinii uzupełniających.

Oceniając dowód z opinii biegłych ortopedy i neurologa, Sąd miał na uwadze, że opinie zostały wydane po zapoznaniu się przez biegłych z dokumentacją lekarską i przeprowadzeniu badania. Opinie były jednoznaczne i nie budziły żadnych wątpliwości, co do ich fachowości, dlatego też - w ocenie Sądu - opinie te należało przyjąć za podstawę czynionych ustaleń faktycznych. Ustalenia biegłych ponadto w całości korespondowały ze znajdującą się w aktach sprawy dokumentacją. Zapis w opinii biegłego neurologa odnośnie „złamania prawej kończyny górnej” znajduje się w części opinii obejmującej wywiad. Nadto biegły oceniał ewentualne konsekwencje neurologiczne, a nie ortopedyczne, ponieważ te były opisane i ocenione przez biegłego ortopeda. Dlatego zapis ten nie wpływa na merytoryczną ocenę opinii. Biegły neurolog jasno wskazał, że następstwa ortopedyczne są wymienione w opinii biegłego ortopedy. Podniósł

także, iż wnioskodawca w trakcie zebranego wywiadu nie zgłaszał występowania objawów z zakresu cerebrastonii pourazowej, dlatego nie ma podstaw do przyznania uszczerbku stałego lub długotrwałego z przyczyn neurologicznych.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd zważył, że odwołanie nie było zasadne i nie prowadziło do zmiany zaskarżonej decyzji.

W sprawie niesporne pozostaje, że zdarzenie z dnia 4 października 2016 roku z udziałem wnioskodawcy jest wypadkiem przy prowadzeniu działalności pozarolniczej. Osłą sporu w rozpoznawanej sprawie było ustalenie wysokości rzeczywistego uszczerbku na zdrowiu, będącego skutkiem wskazanego wypadku. Należy także podkreślić, że organ rentowy przyznał wnioskodawcy 10% uszczerbek na zdrowiu z punktu 104 tabeli. Wnioskodawca nie kwestionował rodzaju uszczerbku i jego kwalifikacji z punktu 104. Podnosił, że ustalony uszczerbek na zdrowiu nie uwzględnia wszystkich konsekwencji zdarzenia wypadkowego. Wnioskodawca swoją tezę o wyższym uszczerbku na zdrowiu oparł na porównaniu konsekwencji wypadku z dnia 4 października 2016 roku (uraz prawego barku) z wcześniejszym wypadkiem, jakiemu uległ w dniu 25 maja 2012 roku (uraz kolana).

Zgodnie z treścią art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2009, Nr 167, poz. 1322 ze zm., tekst jednolity Dz.U. za 2015 r., poz. 1242) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Za stały uszczerbek na zdrowiu uznaje się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (art. 11 ust. 2 powołanej ustawy), zaś za długotrwały – upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

Dla oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu i ustalenia uprawnień wnioskodawcy ma zastosowanie Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (tekst jednolity Dz. U. 2013 r., poz. 954 ze zm.). Poz. 104 tabeli obejmuje przewlekłe zmiany stawu barkowego - w zależności od stopnia ograniczenia funkcji i przykurczu.

Uszczerbek na zdrowiu w tym przypadku wynosi – dla prawego barku od 5 do 30%, dla lewego – od 5 do 25%. Wnioskodawca wnosząc odwołanie podnosił, że przyznany przez organ rentowy 10 – procentowy uszczerbek na zdrowiu w oparciu o wskazany wyżej pkt 104 tabeli nie uwzględnia wszystkich następstwa zdarzenia wypadkowego.

Sąd podkreślił, że ustawodawca decyduje, które schorzenia i jak opisane należy kwalifikować jako uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu ustawy wypadkowej. Jednorazowe odszkodowanie jest świadczeniem, którego wysokość jest ustalona przepisami i odnosi się do konkretnie ujętych następstw. Nie służy natomiast wyrównaniu uszczerbku majątkowego, ani wynagrodzeniu szkody na osobie, ujętej w ramach odpowiedzialności cywilnej. Jeżeli wnioskodawca uważa, że poniósł dalszą szkodę i potrafi wskazać podmiot, który odpowiada za jej naprawienie, może wystąpić z odrębnym roszczeniem. Organ rentowy jest zobowiązany wypłacić odszkodowanie tylko w tej wysokości, którą przewidział ustawodawca. Nie ponosi zaś odpowiedzialności za każdą szkodę, jaką poniósł wnioskodawca.

Ostatecznie zebrany materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie dodatkowego uszczerbku na zdrowiu. Biegły neurolog nie znalazł podstaw do ustalenia uszczerbku na zdrowiu w zakresie dolegliwości bólowych kręgosłupa, natomiast biegły ortopeda podzielił ustalenia organu rentowego w zakresie schorzeń ortopedycznych.

Zastrzeżenia wobec obu opinii biegłych ze względu na ich niemerytoryczny charakter, tj. niedotyczący bezpośrednio wniosków zawartych w opiniach, nie mogły zostać uwzględnione. Wnioskodawca nie poparł swojej argumentacji żadnymi dowodami w celu wykazania swoich twierdzeń. Obie opinie są jasne, spójne i niesprzeczne. Obaj biegli przygotowali opinie w oparciu o bogatą, rozległą dokumentację medyczną wnioskodawcy, która w ocenie Sądu nie jest pozbawiona przymiotu wiarygodności. Każdy biegły dokonywał oceny stanu zdrowia wnioskodawcy w ramach swojej specjalizacji.

Sąd podkreślił, iż rozpoznanie szpitalne skutków zdarzenia z dnia 4 października 2016 roku znajduje się w karcie informacyjnej (...) Centrum Medycznego sp. z o.o. w P., załączonej w teczce dokumentacji medycznej przy aktach rentowych. W rozpoznaniu wskazano: uraz głowy z krótkotrwałą utratą przytomności, uraz kręgosłupa szyjnego i uraz barku prawego. Powyższe rozpoznanie było konsekwencją przeprowadzonych badań (zdjęcie stawu barkowego w 2 proj., głowa bez kontrastu, zdjęcie klatki piersiowej w 2 proj., kręgosłup szyjny bez kontrastu) oraz konsultacji neurologicznej (w dniu 4.10.2016 r., godz. 15:10) i ortopedycznej (5.10.2016r., godz. 13:56). Trudno zatem postawić biegłym zarzut, że odnieśli się do zapisów w dokumentacji medycznej, także powstałej po październiku 2016 roku (wynik badania usg stawu barkowego i dokumentacja szpitalna z lipca 2018 roku). Biegli prawidłowo opisali konsekwencje medyczne zdarzenia z dnia 4 października 2016 roku i zakwalifikowali je do uszczerbku o charakterze stałym, przewidzianego w poz. 104 tabeli. Wnioski opinii biegłych są zbieżne ze stanowiskiem organu rentowego.

Wobec przedstawionych okoliczności należy uznać, że uszczerbek został przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo wskazany.

Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł, jak w sentencji – punkt 1 wyroku.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu, Sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wobec oddalenia odwołania, koszty zostały przyznane i wypłacone ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na podstawie § 2, § 4 ust. 2, § 15 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz.U. 2019, poz. 18 ze zm.). Ich wysokość, uwzględniająca nakład pracy pełnomocnika, została powiększona o stawkę podatku Vat.

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości wnioskodawca, działając za pośrednictwem pełnomocnika.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

a) naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c. kodeksu postępowania cywilnego przez dowolną, a nie swobodną, nadto wybiórczą, a nie wszechstronną, ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego tj. dowodów z dokumentów (dokumentacji lekarskiej), co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że trwały uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonego będący skutkiem wypadku, określony w decyzji ZUS i opiniach biegłych w wysokości 10 % jest prawidłowy;

b) naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 11 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2009, Nr 167, poz. 1322 ze zm., tekst jednolity Dz.U. za 2015 r., poz. 1242) oraz Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (tekst jednolity Dz. U. 2013 r., poz. 954 ze zm.), poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że trwały uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonego będący skutkiem wypadku, określony w decyzji ZUS i opiniach biegłych w wysokości 10 % jest prawidłowy, w sytuacji, gdy prawidłowo zastosowane przepisy prawa i prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie winny prowadzić do wniosku, że trwały uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonego będący skutkiem wypadku wynosi co najmniej 30 %.

W oparciu o powyższe zarzuty pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o: zmianę wyroku i uwzględnienie odwołania ubezpieczonego poprzez zmianę zaskarżonej decyzji ZUS i ustalenie dodatkowego uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego w wysokości 20 %, tj. łącznego uszczerbku na zdrowiu w rozmiarze 30 % oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego z urzędu w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 374 k.p.c.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przechodząc do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności konieczne jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do zarzutów dotyczących zastosowania prawa materialnego, ponieważ jego właściwe zastosowanie jest możliwe jedynie na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

W świetle art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty, mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Zgodnie, zaś, z treścią art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia, zebranego materiału.

Wbrew zarzutom strony apelującej, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o cały, zgromadzony materiał dowodowy, i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c., który stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Natomiast skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych tj. w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Zatem, dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów, nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości, dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, bowiem, konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności, skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny dowodów, naruszył Sąd, przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto, jeżeli, z określonego materiału dowodowego, Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena, nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., sygn. akt II CKN 817/00).

Poprawność rozumowania sądu, powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń ((...) § 1 k.p.c.). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c., wymaga, zatem, wykazania, iż Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast, zarzut dowolnego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału, zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd Rejonowy, ocena, zgromadzonego w postępowaniu, materiału dowodowego jest - wbrew twierdzeniom apelującego - prawidłowa. Sąd pierwszej instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i okoliczności sprawy. Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący, przeciwstawia bowiem ocenie, dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, własną analizę, zgromadzonego materiału dowodowego.

Sąd odwoławczy podziela ocenę Sądu Rejonowego, w zakresie uznania wydanych w sprawie opinii za wiarygodne, rzetelne i fachowe i dokonaną przez ten Sąd ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego stosownie do treści rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (tekst jednolity Dz. U. 2013 r., poz. 954 ze zm.). Poz. 104 tabeli obejmuje

przewlekłe zmiany stawu barkowego - w zależności od stopnia ograniczenia funkcji i przykurczu. Uszczerbek na zdrowiu, w tym przypadku, wynosi – dla prawego barku od 5 do 30%, dla lewego – od 5 do 25%.

W rozpoznawanej sprawie, Sąd Rejonowy uczynił podstawą swojego rozstrzygnięcia, opinie biegłych lekarzy z zakresu neurologii oraz ortopedii , a każdy biegły, dokonywał oceny stanu zdrowia wnioskodawcy w ramach swojej specjalizacji.

Analiza wskazanych opinii , pozwala na stwierdzenie, iż biegli w sposób logiczny i przekonujący uzasadnili swoje stanowiska. O ile biegły z zakresu neurologii wskazał ,że u wnioskodawcy nie doszło do powstania długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu z powodów neurologicznych , o tyle biegły z zakresu ortopedii stwierdził ,że uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy na skutek obrażeń doznanych w dniu 4 października 2016 roku w zakresie narządów ruchu jest stały i wynosi 10 % wg poz. 104 tabeli.

Zauważyć należy, iż biegli bezpośrednio odnieśli się do rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń i szczegółowo, spójnie oraz logicznie przedstawili wnioski końcowe. Przedstawione konkluzje są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Biegli są doświadczonymi specjalistami z dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego, a poziom ich wiedzy i sposób umotywowania orzeczenia powoduje, iż brak jest podstaw do kwestionowania wydanych w sprawie opinii.

Zgodnie z wyrażoną w art. 6 k.c. zasadą ciężaru dowodowego w procesie cywilnym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Procesowe ujęcie tej zasady zawiera art. 232 k.p.c. zd. 1 wskazujący, iż strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepis art. 6 k.c. wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza "zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu" jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt, bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga, stanowi "ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu", od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne. Ta druga, wskazana w art. 6 k.c., "ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu", jest regułą w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym (kto powinien przedstawiać dowody). Niczym nieusprawiedliwiona bezczynność strony, w zakresie inicjatyw dowodowych, przynieść może, natomiast, ujemny dla niej skutek związany ze stanem nieudowodnienia powoływanych faktów (por. wyrok z dnia 7 marca 2012 r. II PK 155/11 LEX nr 1271587).

Dokonana, zatem, przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego, w powyższym zakresie, uwzględniająca wszystkie aspekty sprawy, okoliczności, twierdzenia i zaprezentowane dowody. Jest ona więc wszechstronna, zgodna z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania, a zatem odpowiada wymogom, jakie stawiają jej przepisy art. 233 k.p.c., i, jako mieszcząca się w granicach swobodnej oceny dowodów, zasługuje na akceptację Sądu II instancji, tak jak i poczynione, na jej podstawie, ustalenia faktyczne tegoż Sądu.

Sąd I instancji nie dopuścił się, więc, uchybień procesowych, które miałyby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a zaskarżony wyrok odpowiada, wskazanemu w jego uzasadnieniu, prawu materialnemu i nie narusza żadnego, ze wskazanych w apelacji strony pozwanej, przepisu tego prawa. Dochodząc do poprawnych ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumcji prawnej.

Apelacja sprowadza się, zatem, do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu Rejonowego, prezentując odmienną ocenę materiału dowodowego i wykładnię, powołanych wyżej przepisów prawa, której Sąd II instancji nie podziela, akceptując stanowisko Sądu I instancji.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 KPC ,oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy przez pełnomocnika z urzędu Sąd uwzględniając nakład pracy pełnomocnika z urzędu orzekł na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 4 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68) podwyższając należne koszty o podatek VAT oraz nakazał wypłacić wskazaną kwotę z funduszu Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Łodzi (pkt 2 oraz pkt 3 sentencji wyroku).

S.B.

ZARZĄDZENIE

Odpis uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi Skarżącego adwokat E. S. za pośrednictwem PORTALU INFORMACYJNEGO